

Santa RAITA

«Šos 33 gadus esmu dzīvojis ļoti dažādi. Arī atziņas esmu guvis raibas. Dažas no tām es gribētu pārvērst smaidos vai taustāmos labumos tiem, kam tas nepieciešams vairāk par mums. Tāpēc 27. aprīlī tiekamies pie Bērnu klīniskās universitātes slimnīcas ieejas, un naudu, ko esi paredzējis tērēt dāvanām un ziediem, vienkārši paņem līdzi. Un tad visi kopā uzdāvināsim to slimnīcai. Tātad bērniem – lai padarītu viņiem priecīgāku tur pavadāmo laiku. Tu jau zini, ka man lielākā dāvana būs tava klātbūtne šajā brīdī.» – tā dramaturgs un Jūrmalas pilsētas Sabiedrisko attiecību nodaļas vadītājs Ingmārs Čaklais raksta savas dzimšanas dienas ielūgumā draugiem...

Labs atskaites punkts

Trīsdesmit trīs gadi ir nosacīti labs atskaites punkts, lai sāktu atsaukties uz kaut kādām lietām. Ingmāram Čaklam šāda sajūta ir jau no 13 gadu vecuma, kad viņš sāka domāt tā, kā viņš domā tagad. Kad viņš sāka satraukties par tām lietām, par ko satraucas tagad, kad sāka baidīties vai nebaidīties no tām lietām, par ko baidās vai nebaidās tagad.

«Kāpēc cilvēki svin 50 gadu jubileju? Nav atbildes, kāpēc. Vai tikai tāpēc, ka tas ir apaļš skaitlis? Pēc dabas kalendāra tas jau tik un tā nav apaļš... Tāpēc, manuprāt, nav svarīgi, kad svinēt, bet svarīgi ir, kad sākt domāt...» gatavojoties pārkāpt savas dzīves 33 gadu sliekšni, «atpūtai.tv» saka Ingmārs Čaklais. Šodien viņš saka paldies saviem vecākiem: mammai par to, ka viņš ir, un tētim par to, ko viņš spējis viņam dzīvē iedot. Pateicoties viņiem, Ingmāra

Lai sāk domāt citādi!

Foto: Aisīta IVINS, Neatkarīga

Ingmārs Čaklais: «Ne jau tā mana nauda kaut ko glābs – glābs tas, ja arī citi tā darīs...»

domāšana ir pamainījusies – jo tālāk viņš iet, jo vairāk negrib darīt to, kam nav vērtības. Viņam ir bail tērēt laiku lietām, kurām nav vērts tērēt laiku. Īpaši sakāpinātā un pārspīlētā veidā viņš to sajuta, kad pagājušā gada decembrī aizgāja viņa tētis (dzejnieks Māris Čaklais – S. R.). «Es nevaru teikt, ka neesmu pateicis paldies savam tētim. Es viņam to esmu teicis, un viņš ļoti labi zināja, par ko varu būt viņam pateicīgs. Bet tieši pēc viņa aiziešanas es vēl asāk sajutu, ka ir izdarāmas lietas, ir neizdarāmas lietas un ir muļķības, ko mēs darām pamatā. Bet es vairs nevaru atļauties darīt muļķības un negribu ļaut to darīt arī apkārtējiem cilvēkiem,» stāsta Ingmārs Čaklais un kā visvienkāršāko piemēru min savu negatīvo attieksmi pret smēķēšanu. Viņš saprot, ka tā nav viņa darišana, bet viņam ir grūti smēķētājam nepateikt, ka viņš bojā savu veselību. Un, lai gan tas skan banāli, tas

nav joks – patiesībā viņš to domā pavisam nopietni.

Uzrunāt un iekustināt

Galvenais, ko Ingmārs Čaklais grib izdarīt savā dzimšanas dienā, ir uzrunāt un iekustināt sabiedrību, rādot piemēru pats. «Mans mērķis nav nolikt galdā milzīgu naudas summu. Mans mērķis ir parādīt, kā reāli var palīdzēt – ka šie lati, ko var savākt tikai viena cilvēka draugu lokā, var izveidot summu, par kuru, protams, neko milzīgu iesākt nevar, bet kaut ko ar to jau var izdarīt. Ka arī ar mazām summām var izdarīt lielus darbus...»

Tuvojoties tā saucamajam Jēzus vecumam, Ingmārs saka: šos 33 gadus viņš nodzīvojis ar ļoti dažādām domām un ļoti dažādām sajūtām par lietām. Un šodien kaut kādas lietas viņam vairs nav vērtas. Arī nauda savu jēgu viņa acīs zaudēja jau pirms entajiem gadiem. Jo par naudu var dabūt

tikai priekšmetus, par naudu nevar dabūt neko citu... «Un, kad tu to reāli saproti, tad naudai pazūd jēga,» teic Ingmārs Čaklais.

«Nav nekā, ko tu man varētu uzdāvināt. Tavai dāvanai varētu būt tīri materiāla vērtība, kas man dzīvē patiešām varētu noderēt, bet tu vari netrāpīt, ko man vajag... Un tu vēl mociesies, kamēr izdomāsi, ko man uzdāvināt...» Tas ir viens komplekss, no kura Ingmārs Čaklais netiek vaļā. Un otrs komplekss

ir tas, ka, dzimis ļoti skaistā mēnesī, viņš dzimšanas dienā parasti saņem ļoti daudz skaistu ziedu. Savukārt viņa sievai Dacei, kura ir dzimusi decembrī, šajos svētkos ziedu tikpat kā nav. «Tas ir negodīgi,» Ingmārs smeļ, piebilstot, ka viņam patīk ziedī, bet viņam tie

nesagādā tādu prieku kā sievietei. Tāpēc savas dzimšanas dienas dāvanu un puķu naudu viņš grib ziedot tiem, kam tā varētu sagādāt lielāku prieku. «Un man vislielākā bauda būs tur redzēt visus savus draugus, lai kopā padomātu par šo labo lietu...»

Tikai pirmais impulss

Jubilārs ar sievu jau vienojušies, ka viņi šai akcijai ziedos 330 latus – pa 10 latiem uz katru gadu. Protams, dzimšanas dienas viesiem nekādas norādes netiek dotas, jo cilvēku iespējas ir ļoti dažādas. «Es priecāšos par katru summu, jo kaut ko jau tas viss kopā izveidos. Tā naudas summa, ko es esmu nolēmis ziedot, ir mana viena mēneša alga. Man nav ļoti viegli to nolikt, bet man tas ir simboliski ļoti svarīgi. Tu nevari iestāstīt cilvēkiem, ka vajag tā darīt, ja pats tā nedari. Tu nevari iestāstīt cilvēkiem, ka pipēt ir kaitīgi, ja pats turpini to darīt...»

Slimnīcai ir daudzas ļoti konkrētas vajadzības, un neviena naudiņa neatrisinās kaut kādas globālas lietas, tāpēc Ingmārs Čaklais iecerējis, ka pa šo naudiņu varētu atjaunot bērnu rotaļu laukumu – lai tie, kas tur vēlāk spēlēsies, justos forši.

Protams, viņš jutīsies sašņiedzis mērķi tikai, ja viņam

būs sekotāji. Tikai tad. Tas ir arī vienīgais, kāpēc viņš piekrita šai sarunai, kāpēc piekrita par to stāstīt. Jo tas ir vienīgais, kāpēc ir vērts to darīt. «Ne jau tā mana nauda kaut ko

glābs – glābs tas, ja arī citi tā darīs. Mana dzimšanas diena būs tikai pirmais impulss, lai vēl kāds sāk domāt savādāk. Gribo, lai cilvēki tiek pāri tai sajūtai: nu ko tie mani desmit lati... Iedomājieties, ja katrs mēnesī ziedotu tikai vienu latu, kāda tā būtu bagātība...» ❀

Nav svarīgi, kad svinēt, bet svarīgi ir, kad sākt domāt